

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker
den 14. juni 2020 (coronarestriktioner)

Kirkedag: 1.s.e.Trin/B

Tekst: Præd 5,9-19; 1 Tim 6,6-12; Luk 12,13-21

Salmer:

SK: 41 * 728,3-4 * 562 * 595 * 428 * 672

LL: 41 * 562 * 595 * 672

Sidste søndag, Trinitatis søndag, havde jeg i prædikenen blandt andet fokus på, at trinitatistiden er kirkens grønne tid. Som det vokser i naturen og sprudler af livskraft, sådan skal vi også vokse i troen på Jesus, som vi i første halvdel af kirkeåret indtil nu har lært at kende og har fulgt fra undfangelsen ved Helligånden til opfarelsen til Himlen og udsendelse af Helligånden til at fastholde, oplære og livgive os i væksten i troen på den treenige Gud Fader, Søn og Helligånd. Fra advent til pinse hører vi om, som jeg var inde på sidste søndag, hvad Jesus gør *for* os, og nu skal vi så høre, hvad Jesus gør *i* os. Vi skal udleve kristentroen i kristenlivet.

Tro er nemlig aldrig kun noget intellektuelt. Tro er aldrig kun holdninger og meninger. Tro er heller aldrig kun følelser. Tro må aldrig kun findes i vores hjerne. Troen må heller aldrig kun findes i hjertet. Tro er en livsanskuelse, men på den måde, at det er en sfære, hvori livet udfolder sig. Troen gør livet til et rum, hvori der leves. Men det er ikke bare et rum. Det er også en kraft, et perspektiv, et liv. Og det betyder, at hvis ikke troen får udfoldelse, så stækkes denne kraft, perspektiverne indsnævres og livet forkrøbles. Livet forkrøbles, fordi det bliver indsnævret til sig selv som en tid. Et tidsforløb med eller uden muligheder, og livet bliver sit eget formål. Med troen som liv og livskraft, åbnes livets perspektiver, og livet kan ved den næring og ånd, der så tilføres det, udfoldes og udstrækkes ud

over sig selv, sin tid og sine muligheder. Det sker, fordi tro ikke er noget vi skal præstere i livet. Troens kraft til liv – og hvad jeg ellers har nævnt – er ikke noget, der kommer inde *fra* os. Det kommer *ind i* os. Det kommer *til* os. Troen er Guds nærvær i vort liv. Og derfor er tro så meget mere end kun hjerne eller hjerte. Tro er helheden. Tro er liv. Tro er handlinger; handlinger, der farves af troens holdninger og meninger. Derfor vender troen sig heller ikke mod os; men den vender os mod Gud Herren, og det Han *gør for* os og *i* os. Og jo mere, at det er det ”rum” vi ønsker og forsøger at leve vort liv i, desto mere nyder vi også godt af troens kraft og liv. Sagt lidt anderledes: Jo mere, vi lader Gud være vor livskraft, desto mere lever vi af Guds livskraft.

Det er faktisk ret nemt og lige til. For Gud. Og måske også for nogle enkelte andre. Jeg synes ikke, at det er særlig nemt. Hvis mit liv er et rum, så står Gud med troen til mig, og vil så gerne fylde mit rum, mit liv, med det, så jeg bare kan nyde Hans fred. Men, mit liv kan altså – som ethvert andet rum – kun rumme en vis mængde indhold. Så der skal nogle gange prioriteres om pladsen i mit liv. Eller også tænker jeg, at troen kan have sine hylder i mit liv, og jeg kan så lægge andre ting på andre hylder.

Det behøvede for så vidt ikke være et problem, hvis ikke det er, at jeg nogle gange giver de andre ting samme position og betydning for mit livs mening, udgangspunkt og mål, som troen indeholder. Jeg *gør* nogle gange tingene på de andre hylder vigtigere end troen, eller jeg tror, at det har ikke noget med tro at *gøre*. Og derved ødelægges troens helhedsfylde og – opfattelse. Og derved ødelægges også troens fred fra Gud, for jeg *gør* noget andet lige så nødvendigt og værdigt som Gud Herren selv. Mit liv splittes, hvis jeg ser på nogle livsperspektiver med troens øjne, og på andet af livet med egne øjne. Så spaltes helhedsfylden, og der sker en splittelse. Og

troen henvises til enten og kun hjernen eller hjertet. Og som nævnt er begge ting lige galt.

Derfor giver det ganske god mening, når Jesus nu i væksttiden gør det i os, at han sætter fingere på nogle af de ømme punkter i vore liv. Sætter fingeren på nogle af de ting, som rigtig tit får lov at fylde endog troens hylder ud i vort livsrum. Og det sker, når vi ikke længere har et livsrum, som har troens helhedsfylde, og ind i dette rum så sætter alle de andre ting; men i stedet selv vil være helhedsfylden med forskellige hylder til forskellige ting. Det er så ikke alt sammen lige populært, det Jesus sætter fingeren på.

I dagens læsninger handler det om penge og rigdom. Jesus favoriserer ikke fattigdom eller forbander rigdom sådan på det generelle plan. Men han sætter fingeren på noget, som alle mennesker forholder sig til, og som også langt hen ad vejen styrer os og er anledning til bekymringer. Og det er så lige gyldigt, om vi befinder os i bund eller top.

Den fattige, på det materielle plan, bekymrer sig om at få det nødvendige, og sikkert også om at få mere. Men det gør den rige jo også. Det er som om, at så snart vi træder op ad velstandens stige, så vil vi hele tiden op på næste trin, og så er det for så vidt lige meget, hvor højt op vi er kommet. Det er jo også fuldt forståeligt, at den fattige forsvarer med næb og kløer den smule, der besiddes; men det gør den rige jo også. mister den fattige sine få ejendele, så er det jo en katastrofe; men det er sandelig også, det opleves ofte som en katastrofe, når den rige mister af sin rigdom.

Når Jesus rører ved dette, så handler det ikke bare om, hvordan vi forholder os til mængden af materielle goder og saldoen på kontoudtoget. Det handler også om, at den materielle del af

verden ofte får den betydning, at det er den, vi gør til målestok for livets lykke. Det er den, vi gør til målestok for succes eller fiasko. Det er ofte også den målestok, hvormed vi måler os i forhold til vore omgivelser. Og det er ofte også den målestok eller den del af tilværelsen, hvori vi finder vor egen identitet og mening med tilværelsen. Og jeg tror, at alle mennesker på en eller anden måde ligger under for dette, og det både i top og bund af den materielle rangstige. Nogle mere end andre, nogle endda i en grad, så det bliver til en forbandelse for en selv. Og, hvis vi siger, at vi overhovedet ikke ligger under for dette, så glæder jeg mig da til at tælle indsamlingsbøsserne op efter gudstjenesten.

Dét Jesus slår ned på, og som er emnet i samtlige bibeltekster til i dag, er, når vi gør det materielle til hovedsagen. Når bekymringer om det materielle får lov at ødelægge vor taknemmelighed. Når det, vi skal leve af, bliver til det, vi lever for.

Et andet aspekt i dagens bibeltekster er også, at optagetheden af og kærligheden til det materielle kan blive så opslugende og ødelæggende, at den sætter anstændighed, ærlighed, næstekærlighed over styr eller forvansker det.

Jesus taler overhovedet ikke for ansvarsløshed med betroede midler og muligheder. Jesus klandrer heller ikke, at vi måske ikke tømmer kontoen i dag, og så ikke kan svare vore forpligtelser i morgen. Men Jesus sætter fingeren på, at vi skal leve i troens hus og af troens kraft og se resten af tilværelsen som en gave, vi har fået betroet. Som det siges i teksterne i dag, så kommer vi nøgen ind i livet, og vi kan ikke tage noget med os herfra.

At samle sig skatte hos Gud er at leve med Gud, leve for Gud – med og i troen på Gud som den helhedsfylde i troens hus, som møl og rust ikke kan fortære, i hjerne og hjerte, og dermed også i hænder og fødder, således at vi ser hinanden som mål i livet og ikke som midler til egne mål. Derfor skal vi, som Paulus siger det i epistlen, stræbe efter retfærdighed, gudsfrygt, tro, kærlighed, udholdenhed og sagtomdighed. Dét er skattene og rigdommen hos Gud. For med disse skatte kan livet få lov at åbne sig i alle sine grænsesprængende perspektiver og række ud i evigheden.

Gud har bygget troens hus *for* os i Jesu Kristi liv, død og opstandelse, som er blevet os til del i dåben. Gud bygger troens vækst *i* os, at vi ikke behøver være bundet til de gaver, vi låner i vort liv; men en dag pænt kan sige: Tak for lån. Da vil glæde og taknemmelighed vise sig at være en langt større og langt behageligere formue end bekymringerne om egen materielle formåen. Vi skal en dag aflevere det alt sammen; men skattene fra Gud må vi tage med ind i evighedens herlighed.

Gud ønsker ikke at give os blot et øjeblikkets mæthedsfornemmelse. Han har givet os en helhedsfylde af Ånd og fred i Jesus Kristus.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.